

ELS MALNOMS DELS «XUETES» DE MALLORCA (s. XVII-XX)

Rosa PLANAS FERRER

Aquest treball tracta de donar a conèixer els malnoms dels «xuetes» de Mallorca recollits en determinades fonts i bibliografia. El treball s'ha concentrat sobretot a les parròquies de Santa Eulàlia, Sant Nicolau i Sant Miquel, de la ciutat de Palma, on abans es concentrava el nucli més important de població xueta. Manquen per tant, malgrat el títol, molts de malnoms dels xuetes dels pobles de Mallorca. L'interès d'aquesta llista va més enllà del nivell onomàstic per molts de motius:

En primer lloc, el malnom és un *indicador* del grau d'antisemitisme que, en determinats moments històrics, es desenvolupà a l'illa. En segon lloc, el malnom va ésser utilitzat com a *instrument d'ocultació* dels veritables llinatges i, fins i tot, com a *suplantador* d'aquests, produint-se un curiós fenomen de criptonímia. En tercer lloc, el malnom va assolir en ocasions el paper d'*identificador* d'un clan destacat socialment o econòmic, i es convertí en quelcom semblant a l'escut nobiliari de les classes aristocràtiques.

Aquests, amb d'altres trets determinants, fan que l'estudi dels malnoms dels xuetes de Mallorca participi de la recerca històrica, l'interès onomàstic i el caràcter antropològic que palesen la importància d'un grup que, si bé fou marginat i denigrat, mantingué el seu paper protagonista no tan sols en la història sinó també en la idiosincràsia del poble mallorquí.

Les fonts i bibliografia

Quant a la investigació documental, s'ha realitzat a l'*Arxiu del Regne de Mallorca* [A.R.M.] i a l'*Arxiu Diocesà* de Palma.

A l'A.R.M. s'ha dut a terme un buidat de malnoms acompanyat de totes les dades considerades rellevants (filiació, ofici, edat, estat civil, ubicació de les cases en el barri) sobretot en els llibres de *Capbreus*, en les sèries següents:

A.R.M. R.P. E.R.C. Parròquia de Santa Eulàlia
1083 (1517-1580) (Alou Real. Gran Fol) (No utilitzat); 1086 (olim 32) (1671-1717) (Alou Real); 1093 (1762-1794); 1094 (1775-1793); 1096 (1797-1807); 1097 (1808-1828); 1099 (1824-1864).

A.R.M. R.P. E.R.C. Parròquia de Sant Nicolau
1089 (1772-1796); 1095 (1797-1809); 1102 (1810-1863).

A.R.M. R.P. E.R.C. Parròquies de Sant Nicolau i Sant Miquel
1081 (olim 8) (1517-1550) (Alou Real G. Fol) (No utilitzat); 1084 (olim 13) (1810-1864)
(Alou Real G. Fol).

A.R.M. R.P. E.R.C. Parròquia de Sant Miquel
1091 (1762-1807); 1101 (1810-1864).

Els *Capbreus* són, segons definició de Maria Barceló¹ «l'inventari d'un reconeixement de drets, especialment emfiteútics, per a evitar prescripcions...»

Però el veritable interès que per a nosaltres tenen els *Capbreus* és el de tractar-se d'una font onomàstica de primer ordre, ja que contenen llargues llistes nominals, amb llinatges i malnoms. També cal destacar llur interès toponímic, car es donen referències puntuals de barris i carrers de la ciutat, molts d'ells avui desapareguts. A través dels *Capbreus* es pot reconstruir el barri del Sagell amb la nòmina dels seus habitants durant els segles XVII i XVIII, abans que l'afectés la reforma urbanística de principis del XX que va canviar totalment la seva fesomia.

De manera esporàdica, també s'han consultat a l'A.R.M. alguns llibres de *Protocolos Notariales*, on s'han trobat testaments que inclouen el malnom del testador, per exemple el testament de *Bartomeu Terongí, alias conte*, de 24 d'agost de 1781 (P.B. 2156, f. 257). També s'han utilitzat algunes *Causas Criminales*, on s'ha pogut comprovar un clar exemple d'ús popular del malnom en el cas «*Contra Miró (Juan y Nicolau) alias Simona, argenters*» (Audiència CR 1700, Palma lligall 10, núm. 331). En el *Cadastr*e (D. 1258 [1693-1695]), font molt utilitzada per a l'obtenció de malnoms, no es va poder constatar la presència quantitativa de malnoms referits a xuetes, tan sols es trobaren alguns casos aïllats i molt coneguts. A l'*Arxiu Diocesà* de Palma s'han consultat les *Defuncions d'Adults* de la parròquia de Santa Eulàlia (I/72-D), que comprèn la sèrie següent:

1. 1628-34 (No utilitzat); 2. 1634-80 (No utilitzat); 3. 1643-62; 4. 1662-72; 5. 1680-87; 6. 1688-93; 7. 1694-1706; 8. 1707-14; 9. 1715-25; 10. 1726-29; 11. 1730-37; 12. 1737-44; 13. 1745-50; 14. 1751-57; 15. 1758-63; 16. 1764-69; 17. 1770-76; 18. 1776-81; 19. 1781-89; 20. 1790-1800; 21. 1801-04; 22. 1805-12; 23. 1812-24; 24. 1825-51; 25. 1851-60; 26. 1860-70.

De la sèrie *Matrimonis* de la parròquia de Sta. Eulàlia (I/72-M), s'han consultat els següents números:

9. 1690-1702; 10. 1702-18 (No disponible); 11. 1718-28 (No disponible a partir del foli 141); 12. 1729-38; 13. 1739-45.

Cal comentar que, en els llibres sacramentals consultats fins ara, no s'esmenten gran quantitat de malnoms; però n'apareixen alguns que no consten en cap altre lloc.

També a l'*Arxiu Diocesà* s'han estudiat les següents relacions:

— Relación y memoria de los créditos pasivos declarados y por declarar que tiene contra sí la Hazienda confiscada por el Sto. Oficio de la Inquisición de Mallorca en las tres complicidades de los años 1678, 1688, y 1695... (MSL 380, Xuetes/Estadística/1705).

— Cuentas que da Francisco Deya, receptor del Santo Oficio de la Inquisición del Reyno de Mallorca, de todo lo cobrado y pagado de cuenta de la Hazienda del Real Fisco y acrehedores de justicia, confiscada que fue en las complicidades de los años 1678. 1688 y 1695 ... (MSL 381, Xuetes/Estadística/1737).

— Alistamiento general de los individuos llamados «de la calle» executado en la presente Ciudad, mes de junio 1795 (MSL 382, Xuetes/Estadística/1794).

Quant a les fonts documentals, som conscients que encara cal completar-les amb les sèries de llibres sacramentals (baptisme, matrimonis, dispenses) que ens manquen per consultar; però les fins avui estudiades són un bon punt de partida per a una aproximació a l'estudi dels malnoms.

Quant a la *bibliografia*, les obres més importants per al nostre treball són aquelles que ens proporcionen relacions completes de llinatges i malnoms, o únicament de malnoms, i pel seu caràcter exhaustiu les més destacades són les següents:

Inquisición de Mallorca: Reconciliados y Relajados (1488-1691), Barcelona 1946.— En aquesta obra es reproduïxen els noms, llinatges i malnoms, a més d'altres dades d'importància com poden ésser l'edat, l'ofici, l'estat civil, el domicili, dels descendents dels conversos des dels inicis de la Inquisició fins als darrers actes de fe.

Anales Judaicos de Mallorca, Transcripción, introducción y notas por Lorenzo PÉREZ, Palma de Mallorca 1974.— Còpia manuscrita continguda en les Miscel·lànies Pasqual i que porten com a data de composició l'any 1847. En aquesta obra es troba sota el títol de «Nomina dels llegataris del Testament de Judas, o sia sobrenoms dels xuetes en Mallorca» una relació de 266 malnoms atribuïts als xuetes de Mallorca, sense especificar el llinatge. Molts d'aquests malnoms ja apareixen en els *Reconciliados y Relajados*, però una gran part són originals. També cal senyalar que molts dels malnoms portats pels individus reconciliats entre els anys 1679-1691 no hi apareixen. La importància d'aquesta llista és fonamental per ésser la més completa i fer referència exclusivament en els malnoms. El context d'aquesta llista, o sia l'obra en sí, és clarament antixueta i pamfletària, reflectint l'actitud d'odi i de revenja envers als xuetes que es respirava a la Mallorca dels segles XVIII i principis del XIX. L'autor d'aquesta llista és desconegut, encara que Miquel Fortesa l'atribueix al pare Miquel Ferrer, trinitari anticonstitucionalista i enemic declarat dels xuetes. Pel que hem vist, es manifesta que la intenció de l'autor, fos qui fos, a l'hora de fer pública aquesta «nòmina» era la d'insultar i humiliar als motejats que, aleshores, devien ésser prou coneguts sense necessitat d'esmentar el llinatge.

Els descendents dels jueus conversos de Mallorca. Quatre mots de la veritat, Miquel FORTESA, Palma de Mallorca 1966.— El capítol X d'aquesta obra és dedicat exclusivament al tema dels malnoms. En ell se'ns ofereix, a més d'interessantes reflexions sobre la qüestió: transmissió hereditària del malnom, el seu caràcter definidor de l'individu, la seva utilització per a la retolació de botigues, com a substitutiu de llinatges...; dues llistes de malnoms; la primera, recull alguns dels que posseïen els reconciliats i relaxats al llarg de la història de la Inquisició de Mallorca i, per tant, està inclosa en els *Reconciliados y Relajados*, de la publicació del qual se'n va ocupar aquest autor i Gabriel Cortès; la segona llista és més important, ja que porta a més d'alguns malnoms del segle XVIII ja continguts en els *Anales*, d'altres que són inèdits i que l'autor cataloga com a actuals. Aquesta segona llista conté 94 malnoms, dels quals n'hi ha 45 que no estan enregistrats anteriorment².

Aquests tres llibres breument ressenyats han estat bàsics per a la confecció de la nostra llista, però també cal esmentar-ne d'altres que, per llur caràcter auxiliar, són imprescindibles:

La Fee Triunfante, Francesc GARAU, Palma de Mallorca 1691.— On es dona compte de les reconciliacions i relaxacions dutes a terme en els actes de fe de l'any 1691, amb les corresponents relacions d'individus amb llinatges i malnoms a més d'altres dades supletòries de màxim interès.

La Sinagoga Balear o Historia de los Judíos de Mallorca, Juan DE LA PUERTA VIZCAINO, València 1857.- En aquesta obra s'inclou la relació dels sambenets renovats l'any 1755 al claustre del convent de Sant Domingo de Palma i que abasta tots els reconciliats i relaxats pel Sant Ofici des de l'any 1645. Cal dir que, en aquesta relació, hi ha errades importants que confonen més que no aclareixen amb transcripcions equivocades de malnoms i confusió de persones; de tota manera, la seva consulta és imprescindible.

The chuetas of Majorca. Conversos and the Inquisition of Majorca, Baruch BRAUNSTEIN, Nova York 1972.- Llibre que conté un important apèndix amb la relació de totes les reconciliacions i relaxacions a la Inquisició de Mallorca des de la seva fundació fins a l'any 1691.

Vida y muerte de los chuetas de Mallorca, Angela SELKE, Madrid 1972.- Obra que constitueix l'intent més seriós de reproduir la vida i circumstàncies que envoltaren la tràgica desarticulació del criptojudanisme de Mallorca. S'enregistren testimonis, extrets dels processos, on són utilitzats nombrosos malnoms.

Lluites antixuetes en el segle XVIII, Francesc RIERA i MONTSERRAT, Palma de Mallorca 1973.- Concloent mostra de la problemàtica xueta en el segle XVIII il·lustrada amb diversos casos que afectaren a famílies i individus xuetes, la majoria dels quals són citats amb llur malnom.

A més d'aquestes obres considerades fonamentals se n'han consultades moltes d'altres de caràcter específic i també de caràcter general com són ara miscel·lànies, estudis monogràfics, publicacions periòdiques, premsa local, etc.; la referència de les quals faria inacabable aquesta introducció.

Marc sociò-històric dels malnoms

Una de les qüestions que més sovint ens hem plantejat i que encara no ha trobat una resposta definitiva és la de saber si els malnoms que portaven els xuetes eren producte del mateix grup o de la resta dels mallorquins que, en unes circumstàncies poc favorables per als primers, adoptaren el recurs de la malnominació com un argument fàcil per marginar més si calia el col·lectiu xueta. Sembla, pel que hem pogut esbrinar, que en certes ocasions els malnoms provenien del mateix grup; així és el cas de quasi tots els del segle XVII: Barbassa, Bitla, Bossa, Butseta, Cabeza Loca, Calenos, Comte, Cònsul, De la Volta, Morrofés, Moxina, Moyanet, Porro, Rey, Xotento, Zorra ... etc. Aquests, quasi sempre, són hipocorístics o fan referència a característiques físiques o morals; o bé utilitzen la metàfora o la referència toponímica, com en el cas de «De la Volta». Podem dir, per tant, que els malnoms del segle XVII manquen d'una intencionalitat denigratòria envers el grup, que són, com tants d'altres reculls de malnoms, fruit dels mecanismes populars i que entren en una lògica comuna amb altres comunitats. En comparança, no es troben gaire diferències entre els malnoms dels xuetes del segle XVII i els de qualsevol altre col·lectiu del mateix segle. Així i tot, podem ressenyar algunes excepcions com ara el cas de «Moxina» que pot tenir referències judaiques, donat que fou un nom bastant corrent en l'antiga aljama de Mallorca:

«Moxinus pasaba en 1348 como uno de los judíos más ricos de la colecta ma-llorquina»³.

Quant al segle XVIII, ja no es pot dir el mateix, el prejudici es trobava en un moment àlgid i els xuetes eren reconeguts més enllà dels seus llinatges pels seus mateixos malnoms. No obstant, sembla que es produïren malnoms en el si del barri xueta de la mateixa manera que en el segle anterior, casos com: Àguila, Ayades, Cera, Colsets, Diego, Enric, Fideicomis, Galiana, De la Gran Botiga, Maura, Metles Agres, Perruca, Pilotí, Polla, Ros, Simone, Soldat, Tonió, ... etc. serviren per a designar botigues, noves professions assolides pels membres del col·lectiu, situacions de riquesa, ressorgiment social, etc. i que, en molts casos, entraren a formar part del patrimoni familiar convertint-se d'aquesta manera en distintius de clan: els Diego, els Enric, els Cera, els Maura, els Polla ..., tots ells famílies molt riques i distingides constituïren la nova aristocràcia del Sagell.

Però, enfront dels malnoms abans esmentats, n'entraren en joc d'altres que portaven la impronta del prejudici contra la classe xueta, per ex. els casos de «Beato», fent referència a la devoció exagerada; «Blanc», que no és més que un sinònim de «xulla»; «Conciència», que pot fer mofa de l'escrupulositat atribuïda als xuetes; «Guarín», paraula castellana que equival a l'onomatopeia del porc i que, per tant, és el mateix que dir «marrano» amb la connotació que tots coneixem; «Moneya», símbol de la lletjor que hom atribuïa a la caricatura despietada del jueu; ... Això, juntament amb el fet de què fou en el segle XVIII, l'any 1755, quan es tornaren a renovar els sambenets del claustre de Sant Domingo on hi constaven també els malnoms antics, va fer que el conjunt de tots ells, antics i moderns, assolissin uns trets diferenciadors que tal vegada no havien tingut mai. La gent sabia quan deien «Tonió», per molt benigne que aquest malnom pugui semblar, que designava un xueta i per això, en els Noticiaris i Miscel·lànies de l'època, en moltes ocasions, s'empren els malnoms tots sols sense necessitat d'utilitzar el llinatge:

«El *Guarín*, comerciante, había sido preso por leva, y el Alcalde por el oro y la intercesión del P. Pascual, le dio la libertad»⁴.

«... el chueta *Moxina* fue obligado a llevar al patio de la Inquisición una lápida que había comprado de la misma...»⁵.

«... Pegó un rayo en unas casas nuevas que ha hecho un chueta llamado *En Polla*, en la cuesta nueva...»⁶.

El prejudici que presidí el segle XVIII —pensem que fins i tot es proposà de desterrar els xuetes a l'illa veïna de Cabrera⁷, prengué una violència inusitada en el segle XIX, quan es tornaren a repetir en dues ocasions els assalts al barri xueta. En aquest segle, s'identificarà als xuetes amb la classe lliberal i per tant sofriran en el bàndol dels progressistes els atacs esporàdics però virulents dels absolutistes.

És en el segle XIX, i més concretament l'any 1847, quan s'arplega per primer cop una llista completa de malnoms atribuïts als xuetes. L'autoria d'aquesta llista ha estat molt discutida, Bartomeu Pasqual l'atribuí, juntament amb l'obra

«Anales Judaïcos...», al cronista Antoni Furió i Sastre, cosa que posà en dubte Llorenç Pérez, a causa de característiques d'estil i de caràcter que no es corresponen amb la personalitat del cronista. Miquel Fortesa donà com a possible autor de la llista al trinitari P. Miquel Ferrer Bauçà, nascut a Palma el 20 de novembre de 1770. Aquesta atribució és més plausible donades les circumstàncies humanes i polítiques del P. Ferrer, —però únicament avala aquesta suposició la suggerència de Fortesa. Per tant, avui per avui, l'autoria de la llista resta un enigma. Però del que no hi ha cap dubte és de la intencionalitat manifesta del recull. El desig d'humiliar i caricaturitzar els xuetes mitjançant il·lurs malnoms es manifesta ben bé des del mateix encapçalament de l'aplec: «Nomina dels llegataris del testament de Judas, o sia sobrenoms dels xuetes en Mallorca.»

En la llista dels *Anales* s'uneixen els malnoms vulgars i escatològics: en Compixat, en Concagat, en Caguera, en Pixaprim, en Pixa-rayos ...; els que indiquen inclinacions sexuals poc ortodoxes: en Boxa-galines, en Besa-morts, sa Lloriguera fonda, en Señorita ...; amb d'altres que fan al·lusió directa al món xueta des de l'òptica de la societat illenca que els denigra: el món dels dóblers [diners]: en Bañas d'or, en Malrich, en Pesseta, en Tros d'or, en Toni-des-real ...; els defectes físics vists com a patrimoni d'una raça: es Geperito, es Jeperut, en Merdete, en Moneyot, se Miniatura, en Tartamús ...; i també, els que fan referència clara al món judaic: en Barrabás, en Chuya, en Judea, en Llantoner de Judas, en Rey de les sibitles, en Xavé ... etc.

Aquest breu repàs pel llistat que ens presenten els *Anales* ens torna a la qüestió d'origen sobre si els malnoms eren originats dintre de la comunitat xueta o si, contràriament, els eren imposats per la resta de la societat. Sembla doncs, que, almenys pel que fa a certs malnoms registrats als *Anales* i que nosaltres hem pogut comprovar que eren autèntics (hem trobat referències documentals), n'hi ha alguns com els que hem citat en darrer terme que molt probablement, pel contingut clarament antixueta, devien ésser imposats des de fora del barri, amb la intenció manifesta d'afegir escarni a la condició inicial del nominat. Així sembla que malnoms com «Chuya», «Xavé» o «Llantoner de Judas» només feien referència al fet d'ésser xuetes per damunt de qualsevol altra consideració de tipus personal.

El segle xx ha mantingut gran nombre dels malnoms que s'iniciaren en el xviii i el xix, però els que sorgeixen de bell nou manquen de la intencionalitat ofensiva que s'havia manifestat en segles anteriors. Així, els que recull Fortesa⁸ descomptant-ne els que pren de la tradició, són gairebé neutres: Batlet, Cintes, Comelles, Milhombres, Pau Negoci, ... Igualment, els que hem pogut recollir d'altres fonts, mostren unes motivacions normalitzades i comunes a qualsevol altre segment de la població, la qual cosa demostra que, a nivell de malnoms, en el segle xx la rauxa antixueta ha minvat al temps que la societat mallorquina canviava profundament.

LA LLISTA

El llistat recull un total de 441 malnoms dels quals n'hi ha 213 amb llinatge conegut i 228 amb llinatge desconegut. S'ha de constatar que, a vegades, un malnom pot correspondre a més d'un llinatge, com és el cas de «Perruca», que fa referència als diputats «del carrer» que anaren a la cort del rei Carles III sol·licitant la igualtat amb la resta de ciutadans; aquest sobrenom fou assolit simultàniament pels llinatges dels diputats: Aguiló, Bonnín, Cortès i Fortesa. D'altres ocasions, un mateix malnom pot haver estat utilitzat per distints llinatges en èpoques diverses: per ex., «de l'Arpa», que l'any 1688 corresponia al llinatge Martí i l'any 1777 als Fortesa.

La primera grafia citada és sempre la més antiga. També s'ha tractat de respectar al màxim els originals consultats sense imposar la normativa que podria conduir en ocasions a errades d'interpretació. Al costat, s'han indicat les variants de les grafies en els casos que n'hi hagi hagut. A continuació, el llinatge o llinatges a que correspon el malnom i, en darrer lloc, la primera data en què es té referència escrita del malnom. No es dona compte de la durada del malnom que, a vegades, abasta segles.

L'article o introductor és esmentat sempre que vagi lligat a l'any d'enregistrament. Si en la primera data no apareix l'introducció no li hem posat. Per ex., «Metles agres» així és citat l'any 1738, malgrat que l'any 1847, en el llistat dels *Anales*, se l'esmentí com a «En Metlas agres».

Si hem pogut comprovar que el malnom correspon a un poble així ho feim constar indicant el nom de la població entre parèntesi. De tota manera, aquests són minoria i corresponen, per ordre de quantitat, als següents: Sóller (3), Sa Pobra (3), Binissalem (2), Felanitx (2), Inca (2), Manacor (2), Capdepera (1), Pollença (1), Lluçmajor (1), Muro (1), Porto Cristo (1).

Cronològicament el segle XIX és el que enregistra major nombre de malnoms seguit del segle XVIII; la qual cosa prova una vegada més quins foren els segles d'antisemitisme més actiu. També, els malnoms enregistrats en aquests segles, especialment en el XIX, són els més despectius i humiliants. Els llinatges que són afectats per més malnoms són: Cortès (36), Aguiló (33) i Fortesa (32), quantitats que manifesten quins foren els grups més nombrosos i també els més influents; per contraposició, els que menys malnoms aporten són: Valleriola (0), Picó (1) i Segura (3); menys nombrosos i d'escàs protagonisme social. Fortesa ja manifestava l'any 1966 que el llinatge Valleriola estava pràcticament extingit a Mallorca.

Fins aquí, les consideracions formals quant a la llista; tot indicant que aquesta roman oberta i que no és tinguda en cap moment com a definitiva. Resta molta documentació per investigar; però pensem que, ara com ara, aquesta llista és la més extensa de totes les que s'han donat a conèixer fins ara i que pot ésser utilitzada com a un bon punt de partida per a treballs de més profunditat. Nosaltes continuem estudiant malnoms d'una manera individualitzada i pensem que, en acabar, tal vegada algunes afirmacions aquí realitzades sofriran matisacions

importants. L'estudi dels malnoms dels xuetes va lligat al seguiment dels clans que s'identificaren amb llur malnom de tal manera que, alguns d'ells, arribaren a formar part del mateix llinatge.

MALNOM	VARIANTS	LLINATGE	ANY D'ENREGISTRAMENT
Abate, L'	—	—	—
Àguila, L'	de la Àguila/Aliga	Aguiló	1790
Alatxa, S'	—	—	1847
Aloi	—	—	1966
Amo Pep, L'	—	Aguiló	1988
Ànima, S'	—	—	1847
Apotecari Rosa, S' (Campos)	—	Aguiló	1925
Arrocer, Ca S'	—	—	1966
Ayades	Ayadas/Allades/Eyadas/ Eyades/Eyada	Valentí	1722
Badai, En	—	—	1847
Bagassó	—	Miró	1827
Bala	—	Bonnín	1749
Baltasar Taleques, En	—	—	19—
Banya	Baña Baña	Fortesa Fuster	1694 1777
Baños d'or, Ep	—	—	1847
Barbassa	—	Martí	1679
Barraxet, En	—	—	1847
Barrabàs, En	—	—	1847
Barretes, En	—	—	1847
Barrobí	Barruví	Martí	1641
Batle, En	—	—	1847
Batlet	—	—	1966
Baylon, En	—	—	1847
Beato	—	Pomar	1733
Belós, En	—	—	1847
Benigna, En	—	—	1847
Benito, El	—	Pomar	1755
Bernadet fill de Rei, En	—	—	19—
Berretot, En	Barratot	Cortès	1847
Besa-morts, En	—	—	1847
Bet, Can	—	Cortès	19—
Beta, En	—	—	1847
Bey	—	Pinya	1655
Bibi, En	—	Cortès	18—
Bibí, Can (Sóller)	—	Fortesa	19—
Binissalemé	—	Martí	1913
Bitla	Bitle/Billa	Cortès	1686
Blanc	Blanch	Aguiló	1793
Bon Jesús	—	—	1966
Bona-Olla, En	—	—	1847
Bonifaci, En	—	—	1847